

Eindelijk was het dan vrijdagmiddag 17:00u.

Pc uit, spullen pakken en wegwezen!

Eenmaal thuis aangekomen snel wat eten naar binnen schuiven, auto verder inpakken en nog een paar uurtjes slaap proberen te pakken. Na een uurtje in bed te hebben gelegen en mijzelf ontelbare keren te hebben omgedraaid, besloot ik om toch maar uit bed te gaan. Zenuwachtig ? Uiteraard ! Het was nu de vijfde keer dat ik zou afreizen naar het land van stokbrood, wijn en grote karpers. Ondanks dat het geluk in dit land al eerder door mij was beproefd, blijft het toch iedere keer weer een zeer spannende en leuke ervaring. Nog even een paar uurtjes voor vertrek op bed gaan liggen werkt dus niet, want in gedachten ben je de ene big naar de andere aan het drillen en heb je absoluut geen tijd om te slapen.

Eenmaal beneden linea recta naar het koffiezetapparaat om koffie te zetten. Even tv kijken en dan maar vertrekken naar mijn vismaat Wilco om aldaar de voiture weer helemaal leeg te halen en vervolgens weer opnieuw vol te stouwen met al die spullen die je eigenlijk achterafgezien toch niet nodig hebt gehad. Nadat de Astra weer tot tegen het dak volgepropt was en de ski-koffer ook bijna niet meer dicht kon, konden we beginnen aan het altijd moeilijke afscheid nemen van de mensen die achterblijven.

Eenmaal op de snelweg vraag je je altijd weer af wat je dit keer weer bent vergeten. Gelukkig kwamen we er net voor een benzinnepomp achter dat we de jerrycans met water waren vergeten. Maar even stoppen bij de pomp, jerrycans kopen en tevens nog maar eens een vers bakje benzinnepompkoffie drinken want op vakanties moet je je absoluut niet haasten!

Eenmaal in België was het de hoogste tijd voor een sanitaire stop en uiteraard weer een bak koffie met een peuk.

Na een lange vermoeiende reis van ongeveer een uurtje of zes, reden we het plaatsje Woinville binnen. Omdat ik het voorgaande jaar ook al op Madine was geweest wist ik redelijk goed de weg en voordat we het wisten zaten we in een klein café waar we de vergunningen kochten en nog maar eens een keer een bakje koffie nuttigten. We kregen een plattegrond mee met hierop aangegeven de plekken waar wij mochten vissen. Om deze stekken te bereiken moesten we met onze rubberen Bart Smit bootjes alle spullen naar een eilandje varen. Gelukkig zaten er op het nachtcircuit een tweetal vriendelijke Groningers die ons hielpen met het overvaren van onze spullen (onze dank hiervoor).

Nadat we enig informatie hadden ingewonnen omtrent de vangsten van de laatste tijd bij onze collega karpervissers, installeerden we ons op de laatste stek op het nachtcircuit. De vangsten

van de laatste tijd waren helaas ronduit slecht.

Nadat we onze lijnen uitgeroeid en gevoerd hadden was het tijd voor het nuttigen van een biertje met onze Groningse karpercollega's waarna we al snel in onze stoffen condoms belandden.

De volgende ochtend werd ik gewekt door een enorm drukkende warmte welke veroorzaakt werd door de opkomende zon die op mijn tent stond te branden. Pffffttt.. goeiemorgen Wil! Na een overheerlijk ontbijt en een lekkere bak koffie inspecteerden we het aas en roeiden vervolgens de lijnen weer naar de juiste plekken uit. Ook werd er nog een emmertje duivenvoer gestort met daar bovenop onze zelfgemaakte knikkers.

Tegen het eind van de middag maakte de zon plaats voor een paar dikke donkere wolken waar het enkele minuten later uit zou gaan regenen. Het bleef deze hele dag verder met bakken uit de hemel komen en lekker buiten zitten was er dus niet bij. Aangezien Wilco en ik toen der tijd nog niet beschikten over een echte karpertent en wij moesten volstaan met een bivvy hadden we geen genoeg ruimte om het kooktoestel te herbergen. Na bezoek van onze Groningse en Belgische karpercollega's welke ons eigenlijk een beetje stonden uit te lachen gezien het feit dat wij met bivvy's zaten en dat ons kooktoestel buiten in de regen stond, besloten Wilco en ik om de volgende ochtend vroeg onze spullen in te pakken en te verkassen naar een andere stek. De nieuwe stek lag overigens niet op het nachtcircuit maar was een stek op een ander gedeelte van Madine waar ik het voorafgaande jaar goed had zitten vangen. Helaas mocht je op dit gedeelte van het water niet vissen maar wij besloten het risico toch te nemen.

Nadat we alle spullen weer naar de vaste wal hadden gebracht en onze Groningse burens toch zo vriendelijk waren geweest om ons hiermee nogmaals te helpen, reden we naar de nieuwe stek. Gelukkig wist ik nog exact hoe ik er heen moest rijden. In het dorpje Montsec reden we een bospad op wat ongeveer een kilometer lang was waarna je direct aan een afgelegen baai van Madine terecht kwam. Helaas ging het berijden van het bospad deze keer een stuk lastiger gezien het vele regenwater wat de afgelopen dagen uit de hemel was gevallen. Uiteindelijk waren we rond het middaguur weer helemaal geïnstalleerd en was het wachten wat er zou gaan komen.

Na een uitgebreid avondmaal van biefstuk, aardappeltjes en groente genoten we van een bak versgezette koffie. Het was gelukkig gestopt met regenen en via radio 10 Gold hoorden wij dat het weer in het gebied waarin wij ons begaven een stuk beter zou gaan worden. De komende nacht werden Wilco en ik bruut uit ons slaap getrokken door een schel krijsende Delkim. Bij mijn hengel aangekomen zag ik dat er meters lijn van mijn baitrunner af werden gesleurd. Na een drill van een minuut of tien landde ik een schitterende spiegel van 26 pond. YES !!!! Na een

aantal plaatjes te hebben geschoten zette ik de vis weer terug in zijn element en besloten Wilco en ik om na het roken van een shaggie ook weer terug te gaan naar ons element "de slaapzak". Rond 04:00u werden wij nogmaals gewekt en ditmaal door een hengel van Wilco. Na een korte dril landde hij een spiegel van 21 pond. Dat was mooi, we hadden nu in ieder geval beide vis gevangen. De rest van de ochtend bleven de piepers stil.

26 pond

Het weer was inmiddels geheel opgeklaard en de zon scheen door de strak blauwe hemel op ons neer. Heerlijk, als je weet dat het in ons koude kikkerlandje met bakken uit de hemel komt. Wilco ving 's middags na het krijgen van een "zakker" een mooie spiegel van 26 pond. Hij sprong zowat een gat in de lucht want hij had zojuist zijn persoonlijk record verbeterd.

We hadden nu nog twee nachten te gaan en onze sessie kon nu eigenlijk al niet meer stuk. Rond de klok van 03:00u kreeg ik een "bliep" op mijn uiterst rechter hengel welke gevolgd werd door een keiharde run. Na een tiental minuten in de rubberboot te hebben gezwogen kon ik een spiegelkarper landen van 22 pond. Aangezien Wilco en ik echte vismatten zijn en alles met elkaar delen (buiten het vrouwelijk schoon om) rookten we samen nog even een shaggy. Net toen we het shaggy hadden aangestoken en we in het donker over van alles en nog wat aan het filosoferen waren, begon de linker hengel van Wil tergend langzaam een eigen leven te leiden. De electronica bleef gestaag en langzaam werd er lijn van de baitrunner genomen. Hup..... weer met z'n tweeën de boot in. Langzaam nam het gevaarte ons op sleeptouw en de minuten streken voorbij. Na een aantal minuten wist ik met het kleine rubberbootje tot vlak boven de vis te roeien. De vis bleef langzaam bewegend op de bodem hangen en was niet van plan om naar de oppervlakte te komen. Na ongeveer een kwartier had de vis eindelijk het grote deel van zijn krachten verspeeld en verscheen er een groot en breed gedaante aan het wateroppervlak. Ik stak het landingsnet onder de vis en probeerde het gevaarte de boot in te tillen. De vis was zo zwaar dat dit mij niet alleen lukte en samen met Wilco kregen we uiteindelijk de vis in het kleine rubberen bootje waar het inmiddels al aardig knus was geworden. Eenmaal weer aan vaste land stonden we te "shaken" op ons benen.. **WAT EEN BAK !!!!**

Na weging bleek het gevaarte 37 pond te wegen en uiteraard een weer een verbetering van Wilco's persoonlijk record.

